

Egy telefonszervizben

Dr. Noha hétköznapijai

Öörsi István

tárcanovellái hetente jelennek meg mellékletünkben

Dr. Noha szakszervizbe vitte meghibásodott telefon- és faxkészülékét. Ezt egy ötvenöt év körüli, széles vállú, közép-magas férfiú vette át tőle. Ahogy lehajtott fejjel szemügyre vette a készüléket, dr. Noha hosszú forradást fedezett fel gyér hajjal borított fején. „Olyan piszkos ez a telefon, hogy jószerével meg sem tudom vizsgálni így, vissza tud jönni másfél óra múlva?” „Vissza – felelte dr. Noha –, mennyi pénzt hozzak magammal?” „Az a magánügye, mindenesetre fizetnie nem kell. Régi tisztelője vagyok.” „Ismerjük egymást?” „Nem. Egymást mi nem ismerjük, Noha úr.” És udvariasan fejet hajtott.

Másfél óra múlva dr. Noha egy ragyogóan csillogó készüléket vett át a szakértőtől. „Csodálom, hogy idáig műkö-

dött – mondta ez –, kicseréltem néhány meghibásodott alkatrészt. Jöjjön hozzám nyugodtan, ahányszor panasz van. De azért bánhatna gyengédebben is a masinával.” Aztán leemelt az egyik polcról két göngyöleg faxpapírt. „Engedje meg, hogy megajándékozzam ezzel.” Dr. Noha megrázta a fejét. „Csak akkor fogadom el, ha elárulja, hogy mivel érdemeltem ki.”

„Nagyon jól ismerem önt – mondta a szakértő. 1977 és 1983 között abban a tisztességben volt részem, hogy figyelemmel kísérhettem magánéletét és közéleti erőfeszítéseit.” „Jól értem?” – kérdezte dr. Noha. A szakértő bólintott. „Szerintem kifogástalanul. Sokat tanultam öntől. Például azt, hogy miként kell válni. Öntől hallottam először, hogy a

Szovjetunió vagy ledobja a bombát, vagy békésen omlik össze. Gyakran sajnálom, hogy nem maradtam szolgálatban a fordulat után is, mint számos kartársam.” „Ugyanazok szolgálnak ott, mint a régi rendszerben? – kérdezte dr. Noha. – Hogy lehet ez?” A szakértő elmosolyodott. „Minket már akkor sem érdekelt a politika – mondta –, mi villámgyorsan leöblítettük magunkról az ideológiai szószót.” „Akkor miért dolgoztak ott?” „Mert vonzottak az izgalmas szakmai kihívások.” „Szakmai becsvágyból tettek tönkre embereket?” – kérdezte dr. Noha. A szakértő megrázta a fejét. „Őket azok tették tönkre, akik munkánkat kiértékelték. Mi viszont szaktudásunkon kívül általános emberi tudásunkat is gyarapítottuk, mert érdeklődésünk tár-

gyai értékesebbek voltak azoknál, akikkel egyébként dolgunk akadt.” „Akkor miért hagyta ott az intézményt a fordulat után?”

A szakértő megvonta a vállát. „Nem tudom – felelte. – Pedig marasztaltak. Aztán több párt is megkeresett az évek során.” Lehajtotta fejét, és dr. Noha ismét látta a koponyáján végighúzóódó forradást. Kezet fogott vele, és indult kifelé, amikor a szakértő megszólalt: „Maga 1981 tavaszán egyik hölgy látogatójának, aki valamiért felelősségre vonta, egy angol költő versét idézte: »Bensönket hány ellentét ostromolja.« Azóta ez jut eszembe, ha valamelyik tettemet nem tudom megmagyarázni. Ön szerint nagy ár egy ilyen verssorért ez itt?” És dr. Noha kezébe nyomta a beígért faxpapírkötegeket.